

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku XIV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Hetnarowicz - Sikora

Protokolant: Paulina Szostakiewicz

przy udziale Prokuratora PR w S. A. K.

po rozpoznaniu w dniach 07 listopada 2016 roku i 12 grudnia 2016 roku sprawy

D. D. (1) (D.)

syna S. i T. z d. L.

urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 5 stycznia 2016r., w D. przy ulicy (...), będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku, sygn. akt II K 551/09 z dnia 20 września 2010r. za przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresie czasu od dnia 29 października 2010r. do dnia 11 sierpnia 2014r. i po odbyciu tej kary po uprzednim żądaniu wydania pieniędzy, użył wobec T. K. przemocy polegającej na podstawieniu mu nogi i przewróceniu na ziemię oraz uderzenie pięścią po brzuchu doprowadzając go do stanu bezbronności, a następnie po obszukaniu jego odzieży z kieszeni spodni wyjął portfel, z którego dokonał kradzieży mienia w postaci pieniędzy w kwocie 200 zł, powodując tym samym u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci otarcia naskórka na kciuku lewym i kolanie lewym, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała na okres poniżej dni siedmiu, czym działał na szkodę T. K.,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

1. uznaje oskarżonego **D. D. (1)**, w ramach zarzucanego mu czynu, za winnego tego, że przed upływem 5 lat od odbycia od 9 kwietnia 2009 r. do 27 października 2010 r. oraz od 29 października 2010 r. do 11 sierpnia 2014 r. kary łącznej 5 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 20 września 2010 roku w sprawie II K 551/09 między innymi za popełnienie umyślnych przestępstw podobnych z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., w dniu 05 stycznia 2016 r. w D. przy ulicy (...), po użyciu przemocy wobec T. K. polegającej na podstawieniu pokrzywdzonemu nogi, przewróceniu go na ziemię oraz uderzeniu pięścią po brzuchu, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka na kciuku lewym i kolanie lewym, które naruszyły czynności uszkodzonych narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni i po obszukaniu odzieży T. K. wyjął mu z tylnej kieszeni spodni portfel i dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 200 zł, kwalifikując ten czyn jako występki z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **D. D. (1)** obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego T. K. kwoty 200 złotych (dwustu złotych);

3. zwalnia oskarżonego **D. D. (1)** od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt XIV K 518/16; 2 Ds. 605.2016

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Słupsku uznał D. D. (1), syna S. i T. z d. L., urodzonego (...) w S., w ramach zarzucanego mu oskarżeniem czynu, za winnego tego, że przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 9 kwietnia 2009 r. do 27 października 2010 r. oraz od 29 października 2010 r. do 11 sierpnia 2014 r. kary łącznej 5 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 20 września 2010 roku w sprawie II K 551/09 między innymi za popełnienie umyślnych przestępstw podobnych z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., w dniu 05 stycznia 2016 r. w D. przy ulicy (...), po użyciu przemocy wobec T. K. polegającej na podstawieniu pokrzywdzonemu nogi, przewróceniu go na ziemię oraz uderzeniu pięścią po brzuchu, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka na kciuku lewym i kolanie lewym, które naruszyły czynności uszkodzonych narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni i po obszukaniu odzieży T. K. wyjął mu z tylnej kieszeni spodni portfel, dokonując zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 200 zł, który to czyn Sąd zakwalifikował jako występki z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. Sąd skazał oskarżonego na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego **D. D. (1)** obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego T. K. kwoty 200 złotych (dwustu złotych).

Sąd zwolnił nadto oskarżonego **D. D. (1)** od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. D. (1) ma 34 lata. Jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. D. D. (1) nie posiada stałej pracy zarobkowej ani majątku większej wartości.

U D. D. (1) rozpoznano zaburzenia osobowości, a także zespół zależności alkoholowej. D. D. (1) wymaga leczenia odwykowego ambulatoryjnego, które może być prowadzone w warunkach penitencjarnych. (opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 08 czerwca 2016 roku k. 175-179)

D. D. (1) był karany sędownie, w tym wielokrotnie z za przestępstwa przeciwko mieniu. (karta karna k. 222-223, wyroki w sprawach II K 412/01 k. 53-57, II K 688/03 k. 58, II K 672/05 k. 66-67, II K 554/04 k. 68-69 i k. 70, XI K 18/03 k. 71-72, II K 551/09 k. 75-97)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 20 września 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 551/09 D. D. (1) skazany został między innymi za popełnienie przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę łączną 5 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tę D. D. (1) odbywał w okresie od dnia 9 kwietnia 2009 r. do 27 października 2010 r. oraz od 29 października 2010 r. do 11 sierpnia 2014 r. (informacja o pobytach i orzeczeniach k. 232-242, wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 20 września 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 551/09 k. 75-97)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 16 października 2015 roku w sprawie o sygn. akt II K 311/15 D. D. (1) skazany został za popełnienie przestępstw z art. 278 § 1 k.k. oraz z art. 245 k.k. na karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tę D. D. (1) odbywa od dnia 30 maja 2016 r., a jej koniec przypada na dzień 22 listopada 2017 roku. (informacja o pobytach i orzeczeniach k. 232-242, wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 16 października 2015 roku w sprawie o sygn. akt II K 311/15 k. 73-74)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 01 grudnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 399/15 D. D. (1) skazany za popełnienie przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tę skierowano do wykonania, a jej wykonanie D. D. (1) rozpocznie od dnia 22 listopada 2017 roku. (informacja o pobytach i orzeczeniach k. 232-242, wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 01 grudnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 399/15 k. 59-62)

D. D. (1) postrzegany jest jako osoba skłonna do agresji, a także jako taka, która pod wpływem alkoholu podejmuje działania nieobliczalne. W środowisku rodzinnym nie cieszy się dobrą opinią, członkowie rodziny boją się zachowań oskarżonego. W trakcie odbywania kary D. D. (1) prezentuje zachowania naganne. (informacja o pobytach i orzeczeniach wraz z opinią o skazanym k. 232-242)

Po opuszczeniu zakładu karnego w dniu 11 sierpnia 2014 roku D. D. (1) powrócił w swoje rodzinne strony do miejscowości S. gm. D.. Nie podjął on stałej pracy zarobkowej, prowadząc beztroski tryb życia.

W dniu 05 stycznia 2016 roku D. D. (1) przebywał wraz z kolegami w okolicach przystanku autobusowego w D., gdzie spożywał alkohol. D. D. (1) kilkakrotnie udawał się do pobliskiego sklepu (...), gdzie nabywał wino, które następnie spożywał wraz ze znajomymi. D. D. (1) kupił także 100 ml wódki, której jednak nie spożył, zatrzymując ją na później. (częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. D. (1) k. 128-131, zeznania świadka A. S. k. 247-248, k. 146-147, zeznania świadka R. B. k. 261-262, k. 160-161)

Tego dnia mieszkający w D. T. K. udał się do urzędu pocztowego w D., aby dokonać wypłaty kwoty 200 złotych. Kwotę tę T. K. planował następnie przekazać przedstawicielowi firmy pożyczkowej (...) jako ratę spłaty zaciągniętej wcześniej pożyczki. Wcześniej T. K. uzyskał od W. W. numer telefonu do przedstawiciela (...) W. D., z którym chciał się umówić na przekazanie pieniędzy. T. K. był w dobrym stanie psychofizycznym, nie spożywał tego dnia alkoholu (zeznania świadka T. K. k. 246-247, k. 141-142, zeznania świadka M. S. k. 249-250, k. 166, zeznania świadka E. R. k. 250, k. 172, zeznania świadka W. D. k. 251, k. 163, protokół badania trzeźwości k. 12, zeznania świadka W. W. k. 152-153)

Po wypłacie na poczcie kwoty 200 złotych T. K. schował dwa banknoty 100 złotych do portfela, który umieścił w kieszeni spodni i następnie udał się on w kierunku stojących na przystanku autobusowym znajomych. Na miejscu zastał on D. D. (1), A. S. i R. B.. (zeznania świadka T. K. k. 246-247, k. 141-142, częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. D. (1) k. 128-131, zeznania świadka A. S. k. 247-248, k. 146-147, zeznania świadka R. B. k. 261-262, k. 160-161)

T. K. poinformował znajomych, że wraca z poczty, skąd pobrał 200 złotych na pożyczkę z (...). Zapytał też obecnych, czy ktoś z nich mógłby udostępnić telefon, aby umożliwić mu wykonanie połączenia telefonicznego do przedstawiciela (...) W. D., jako że chciał powiadomić go o gotowości spłaty raty pożyczkowej. Wówczas to D. D. (1) zaoferował T. K. swój telefon. T. K. poinformował W. D., że ma pieniądze i poprosił, żeby przedstawiciel przyjechał do niego po ich odbiór. Po zakończeniu rozmowy T. K. pozostał jeszcze chwilę w towarzystwie znajomych. W tym czasie dołączyła do nich na krótko także W. W. która rozmawiając z T. K. dowiedziała się, że dzwonił on do przedstawiciela firmy pożyczkowej i umówił się z nim na przekazanie raty pożyczki. Po pewnym czasie T. K. oświadczył kolegom, że udaje się do domu i pożegnawszy się z nimi zaczął się kierować w stronę domu. Widząc to D. D. (1) pośpiesznie pożegnał się z A. S. i R. B., a następnie udał się w ślad za T. K., doganiając go po drodze. (zeznania świadka T. K. k. 246-247, k. 141-142, zeznania świadka W. D. k. 251, k. 163, zeznania świadka A. S. k. 247-248, k. 146-147, zeznania świadka R. B. k. 261-262, k. 160-161, zeznania świadka W. W. k. 152-153)

Mężczyźni przystanęli w pobliżu przystanku umiejscowionego koło garbarni, jako że D. D. (1) zaproponował T. K. spożycie posiadanej przy sobie wódki. W pewnym momencie T. K. udał się w ustronne miejsce, a gdy powrócił do D. D. (1) ten nagle zażądał od T. K. wydania posiadanych przy sobie pieniędzy. T. K. odmówił, w odpowiedzi na co D. D. (1) podstawiając T. K. nogę przewrócił go na ziemię i zaczął bić pięścią po ciele, w tym w okolicach brzucha. Następnie D. D. (1) przeszukał odzież T. K. i w tylnej kieszeni spodni znalazł jego portfel. (zeznania świadka T. K. k. 246-247, k. 141-142, protokół badania trzeźwości k. 12)

Zabrawszy portfel D. D. (1) oddalił się na niewielką odległość w pobliże nieczynnego klubu, opróżnił portfel z kwoty 200 złotych, którą zabrał, zaś portfel wyrzucił. Po tym D. D. (1) oddalił się do domu, pozostawiając leżącego T. K. (zeznania świadka T. K. k. 246-247, k. 141-142)

T. K. podniósł portfel, w którym nie było już pieniędzy. Następnie udał się na portiernię garbarni, gdzie dyżurował pracownik ochrony W. M.. T. K. opowiedziawszy po krótku, co się stało, poprosił W. M., aby ten zawiadomił policję, by zgłosić zdarzenie. (zeznania świadka T. K. k. 246-247, k. 141-142, zeznania świadka W. M. k. 249, k. 157-158)

W wyniku zdarzenia T. K. doznał obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka na kciuku lewym i kolanie lewym, które to obrażenia naruszyły czynności uszkodzonych narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni. (zeznania świadka T. K. k. 246-247, k. 141-142, opinia sądowo – medyczna k. 36-37, protokół oględzin T. K. k. 14-19)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie następujących dowodów zgromadzonych w sprawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego D. D. (1) (k. 128-129);
- zeznań świadka T. K. k. 246-247, k. 141-142,
- zeznań świadka A. S. k. 247-248, k. 146-147, zeznań świadka R. B. k. 261-262, k. 160-161, zeznań świadka W. W. k. 152-153;
- zeznań świadka W. D. k. 251, k. 163,
- zeznań świadka M. S. k. 249-250, k. 166, zeznań świadka E. R. k. 250, k. 172,
- zeznań świadka W. M. k. 249, k. 157-158;
- opinii sądowo – psychiatrycznej z dnia 08 czerwca 2016 roku k. 175-179;
- opinii sądowo – medycznej k. 36-37,
- dokumentów zawnioskowanych w akcie oskarżenia przez prokuratora wskazanych w wykazie na karcie 209 pod pozycją od 1 do 16 oraz dokumentów z kart 222-223, 232-242;

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 01 czerwca 2016 roku (k. 128-129) oskarżony D. D. (1) częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, przyznając, że w trakcie zdarzenia doszło do szarpaniny. W tym dniu oskarżony pił w D. z kolegami na przystanku autobusowym w okolicach sklepu (...). Wtedy przyszedł T. K., który poprosił o telefon, bo musiał pilnie zadzwonić do P.. Oskarżony, jak wskazał, przekazał T. K. swój telefon, a T. K. wykonał z niego rozmowę telefoniczną z przedstawicielem firmy pożyczkowej. D. D. (1) wskazał, że jeden z jego kolegów chciał od T. K. na wino, ale wówczas pokrzywdzony wskazał, że nie ma pieniędzy. W tej sytuacji do D. D. (1) poszedł do Daglezji po alkohol, kupił cztery butelki wina i dwie małe butelki wódki. Gdy powrócił z tymże alkoholem na przystanek, to T. K. powiedział, że idzie do domu. Oskarżony poszedł z nim, po czym w drodze stanęli na przystanku w okolicach garbarni i oskarżony poczęstował T. K. wódką w buteleczce. Po wypiciu tego alkoholu oskarżony oznajmił, że idzie do domu, ale wtedy to T. K. miał złapać za reklamówkę należącą do oskarżonego, w której wewnątrz znajdowały się wina i wódka, i próbował wyrwać oskarżonemu torbę z zawartością. W tej sytuacji oskarżony popchnął pokrzywdzonego, a ten upadł. D. D. (1) poszedł do domu bez pokrzywdzonego, zaś na miejscu otworzył wino i je wypił,. Przed zdarzeniem oskarżony miał spożyć wino i piwo. D. D. (1) zaprzeczył, aby zabierał pokrzywdzonemu portfel, czy jakiegokolwiek pieniądze. Zaprzeczył też, aby poróżnił go z T. K. jakiś konflikt.

D. D. (1) nie był słuchany na rozprawie, jako że rozprawę prowadzono bez udziału oskarżonego, który nie złożył wniosku o jego doprowadzenie na termin rozprawy.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarówno okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu, jak i wina sprawcy nie budzą wątpliwości.

Przede wszystkim zauważyć należy, że oskarżony wprowadził tylko częściowo – w zakresie użycia przemocy w postaci popychania T. K. – przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, negując dokonanie zaboru mienia na szkodę pokrzywdzonego, jednak co do zasady przyznał, iż oddalił się wspólnie z T. K. od pozostałych kolegów, którzy pozostali na przystanku w pobliżu sklepu (...). Przyznał też, że przekazał T. K. swój telefon komórkowy, a w jego obecności T. K. wykonał rozmowę telefoniczną z przedstawicielem firmy pożyczkowej. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego zgodne są ze stanem faktycznym ustalonym w oparciu o inne dowody zgromadzone w sprawie i jako takie twierdzenia D. D. (1) w tej części zasługują na wiarę.

Nie są natomiast wiarygodne te wypowiedzi D. D. (1), w których neguje on, aby T. K. przyznawał się w towarzystwie do posiadania przy sobie większej gotówki. Stanowisko oskarżonego w tym zakresie stoi w sprzeczności z zeznaniami świadków A. S., R. B., W. W. i W. D., którzy kategorycznie wskazali, że T. K. mówił o tym, iż ma przy sobie pieniądze w związku z zaciągnięciem pożyczki w firmie (...), a nadto, że umawiał się z przedstawicielem P. na spotkanie celem przekazania mu pieniędzy. Ta okoliczność dodatkowo została także potwierdzona zeznaniami świadków M. S. i E. R., które jako pracownice urzędu pocztowego dokonywały wypłaty pokrzywdzonemu kwoty 200 zł bezpośrednio przed zdarzeniem. Niewiarygodne także są te twierdzenia oskarżonego, w których podnosi on, że do szarpaniny z jego strony wobec T. K. doszło w związku z zachowaniem T. K. polegającym na próbie wyrwania oskarżonemu reklamówki z alkoholem. Wersja oskarżonego w tym zakresie jest nie tylko sprzeczna z zeznaniami T. K., ale nadto tworzy ewidentną sprzeczność z zeznaniami A. S. i R. B., którzy wskazali, że D. D. (1) nie miał przy sobie żadnej torby, odchodząc za T. K., jedynie w odzieży schowaną miał buteleczkę wódki, która nie podzielił się z kolegami. Wobec powyższego relacja oskarżonego zasługuje na wiarę jedynie w tej części, która znalazła swe potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie i uznanym przez Sąd za wiarygodny. W pozostałej zaś części wyjaśnienia oskarżonego stanowią realizację przyjętej przez niego linii obrony, opierającej się na negowaniu i umniejszaniu swego udziału w zdarzeniu.

Omawiając treść zeznań świadka T. K. Sąd dał wiarę tym zeznaniom albowiem treść tych zeznań, acz niezbyt obszerna, jest spójna, konsekwentna i logiczna, przez co oddaje rzeczywisty obraz niewłaściwego i przestępnego zachowania oskarżonego.

Przedstawiony przez świadka opis zdarzeń stanowił źródło wiedzy na temat zachowania samych oskarżonych, ale również kanwę ustalenia podstaw faktycznych aktu oskarżenia, korelując z innymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie, w tym – z dowodem z opinii biegłego z zakresu medycyny czy dokumentacją fotograficzną z oględzin pokrzywdzonego bezpośrednio po zdarzeniu. Mając możliwość bezpośredniej oceny dowodu z zeznań tego świadka na rozprawie, mając możliwość zaobserwowania jego postawy, sposobu reagowania i sposobu relacjonowania zapamiętanych zdarzeń – Sąd ocenił te zeznania jako obiektywne i szczerze. Świadek opisywał zapamiętane przez siebie zdarzenia w sposób precyzyjny, jasny i rzeczowy. Takiej ocenie zeznań omawianego świadka nie stoi na przeszkodzie nawet fakt, że świadek nie pamiętał na rozprawie wszystkich szczegółów zdarzenia. Pamiętać bowiem trzeba, że wydarzenia owe miały dynamiczny przebieg, co utrudniało zapamiętanie wszystkich szczegółów. Ponadto mieć na uwadze trzeba i to, że świadek w chwili zdarzenia był bardzo przestraszony i zdezorientowany, a w takiej sytuacji nie sposób jest zapamiętać szczegóły wszystkich zdarzeń.

Zeznania świadka T. K. w pełnym zakresie korelują z zeznaniami pozostałych świadków w sprawie: A. S. k. 247-248, k. 146-147, R. B. k. 261-262, k. 160-161, W. W. k. 152-153, W. D. k. 251, k. 163, M. S. k. 249-250, k. 166, E. R. k. 250, k. 172 i W. M. k. 249, k. 157-158. Zeznania świadków ocenić należy przy tym jako rzeczowe, szczegółowe i obiektywne. Świadców zrelacjonowali przebieg wydarzeń, w zakresie, w jakim sami uczestniczyli, dystansując się od tych okoliczności wydarzeń, o których wiedzę zaczerpnęli z przekazu ustnego innych osób, w tym samego pokrzywdzonego. Dla przedmiotowego postępowania zeznania świadka W. M. miały znaczenie o tyle, że wskazał

on w sposób konkretny i rzeczowy na stan pokrzywdzonego bezpośrednio po zdarzeniu. Świadkowie M. S. i E. R. przyznały, iż T. K. bezpośrednio przed zdarzeniem dokonał wypłaty kwoty 200 złotych ze swojego konta, a w czasie wizyty w urzędzie pocztowym nie znajdował się w stanie nietrzeźwym. W. D. potwierdził, iż w dniu zdarzenia T. K. dzwonił do świadka z informacją, że posiada pieniądze na spłatę raty pożyczki. Ta okoliczność potwierdzona została także zeznaniami świadków A. S. k. 247-248, k. 146-147, R. B. k. 261-262, k. 160-161 i W. W. k. 152-153, którzy nadto potwierdzili, iż D. D. (1) udał się za odchodzącym do domu T. K.. Bez znaczenia dla oceny wiarygodności zeznań wymienionych świadków pozostają kwestie związane ze szczegółowym określeniem kwoty, jaką T. K. chciał przekazać przedstawicielowi P., jak również stwierdzenia świadków odnoszące się do tego, czy kontakt z W. D. miał na celu potwierdzenie udzielenia pożyczki, czy ustalenie terminu przekazania raty. Zważywszy bowiem na okoliczności zdarzenia, świadkowie mogli nie wsłuchiwać się w treść wypowiedzi pokrzywdzonego, nie będąc kwestią tą zainteresowani bezpośrednio. Zasadniczo jednak potwierdzili oni fakt posiadania przy sobie przez pokrzywdzonego dużej dla niego sumy pieniędzy oraz fakt głośnego informowania o tym zebranych w towarzystwie osób.

Sąd za pełną i jasną uznał opinię sporządzoną do sprawy, tj. opinię psychiatryczną z dnia 08 czerwca 2016 roku k. 175-179, dotyczącą oskarżonego D. D. (1). Jest to opinia, która zawiera tezy odpowiadające na wszelkie istotne dla sprawy kwestie. Tezy te poparte są należyтым uzasadnieniem wypływającym z wiedzy i doświadczenia specjalistycznego biegłych. Brak jest podstaw do kwestionowania tej opinii.

Nadto, Sąd oparł swe ustalenia faktyczne na opinii wydanej przez biegłego z zakresu medycyny sądowej A. W. k. 36-37, gdyż spełnia ona wszelkie przesłanki ku temu. Jest jasna, w czytelny sposób przedstawia tok rozumowania biegłego, a co za tym idzie umożliwia Sądowi dokonanie pełnej kontroli prawidłowości opinii z punktu widzenia wymagań logiki oraz zasad doświadczenia życiowego. Sąd nie dopatrywał się w powyższej opinii żadnych nieścisłości lub sprzeczności. Biegła sporządziła opinię w sposób wyczerpujący, zupełny oraz czytelny. Opinia ta nie została zakwestionowana przez którąkolwiek ze stron.

Podkreślić należy, że zeznania wymienionych świadków w pełnym zakresie korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie w postaci dokumentów zawnioskowanych w akcie oskarżenia przez prokuratora wskazanych w wykazie na karcie 209 pod pozycją od 1 do 16 oraz dokumentów z kart 222-223, 232-24), który to materiał sąd uznał za w pełni wiarygodny i miarodajny dowodowo. Są to dokumenty sporządzone przez osoby mające do tego odpowiednie uprawnienia i potrzebną wiedzę, wydane przez upoważnione do tego organy, a ich treści żadna ze stron nie kwestionowała.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, rozpatrywany we wzajemnym powiązaniu, dostarczył dostatecznych podstaw do ustalenia, że w dniu 05 stycznia 2016 r. w D. przy ulicy (...), używając wobec T. K. przemocy polegającej na podstawieniu pokrzywdzonemu nogi, przewróceniu go na ziemię oraz uderzeniu pięścią po brzuchu, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka na kciuku lewym i kolanie lewym, które to obrażenia naruszyły czynności uszkodzonych narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni, D. D. (1) obszukał odzież T. K. i wyjął mu z tylnej kieszeni spodni portfel, dokonując tym samym zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 200 zł, czym działał na szkodę T. K.. Zauważyć trzeba, że w przedmiotowym postępowaniu osi rekonstrukcji wydarzeń są zeznania pokrzywdzonego T. K., który nader jasno i szczegółowo przedstawił przebieg zdarzeń, jakie rozegrały się z udziałem oskarżonego. Zeznania T. K. wsparte są przy tym dowodami pośrednimi. I tak dowód z opinii biegłego z zakresu medycyny pozwolił na jednoznaczne ustalenie, iż patomechanizm powstałych u pokrzywdzonego obrażeń ciała zgodny jest z okolicznościami i sposobem ich powstania relacjonowanym przez pokrzywdzonego, pozwalając jednocześnie na ustalenie, iż obrażenia ciała, jakich doznał pokrzywdzony, naruszyły czynności narządów jego ciała na czas poniżej 7 dni. Z kolei zeznania świadków A. S., R. B., a także W. W. wspierały relację T. K. co do początków wydarzeń, tj. w odniesieniu do tej części zdarzenia, która rozegrała się do momentu podjęcia przez D. D. (1) decyzji, aby udać się za odchodzącym z miejsca wspólnego spotkania T. K., przyczyniając się do ustalenia, że T. K. w towarzystwie poinformował o tym, że posiada przy sobie pieniądze z pożyczki (...)a. To ustalenie zostało nadto dodatkowo wzmocnione zeznaniami świadków W. D., M. S. i E. R.. Z kolei relacja świadka W. M. uzupełniała zeznania świadka T. K. w odniesieniu do opisu obrażeń i wyglądu pokrzywdzonego bezpośrednio po zdarzeniu, kiedy to pokrzywdzony szukał pomocy u ochroniarza obiektu garbarni. Reasumując, wskazać trzeba, że zebrany w sprawie

materiał dowodowy w sposób nader spójny i rzeczowy dokumentował przebieg wydarzeń, pozwalając na szczegółową rekonstrukcję wydarzeń i jednocześnie nie pozostawiając wątpliwości co do tego, że oskarżony użył przemocy wobec T. K., bijąc go pięściami po ciele, w tym w okolicach brzucha, a uprzednio przewracając na ziemię w wyniku podstawienia pokrzywdzonemu nogi, co spowodowało u T. K. obrażenia ciała w postaci otarć naskórka lewego kolana i lewego kciuka naruszające czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni. Następnie zaś D. D. (1) zabrał T. K. w celu przywłaszczenia kwotę 200 złotych, którą ten posiadał przy sobie, wypłaciwszy ją uprzednio w banku pocztowym.

Przypisany oskarżonemu D. D. (1) czyn wyczerpuje zatem znamiona występku z art. **280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.**

Jak stanowi przepis art. 280 § 1 kk, działa bezprawnie ten, kto kradnie, używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności

Strona przedmiotowa rozboju obejmuje znamiona kradzieży i środki służące do jej popełnienia poprzedzające zabór rzeczy lub stosowane jednocześnie z zaborem rzeczy w postaci przemocy wobec osoby, groźby natychmiastowego jej użycia oraz doprowadzenia człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

Środki rozbójnicze poprzedzają kradzież albo są użyte w trakcie kradzieży i ją ułatwiają, przełamując lub uniemożliwiając opór ze strony pokrzywdzonego (wyr. SN z 13.5.2008 r., IV KK 489/07, OSNwSK 2008, Nr 1, poz. 1061; wyr. SA w Łodzi z 6.6.2001 r., II AKA 42/01, Prok. i Pr. 2002, Nr 9, poz. 26; wyr. SA w Katowicach z 15.2.2007 r., II AKA 451/06, Prok. i Pr. 2007, Nr 11, poz. 21). Zaznaczyć należy, że przemoc wobec osoby polega na fizycznym oddziaływaniu na ciało człowieka w postaci co najmniej naruszenia nietykalności cielesnej ukierunkowanym na zmuszenie pokrzywdzonego do znoszenia zaboru rzeczy (tak: Kodeks karny. Komentarz; prof. dr hab. A. G., prof. dr hab. K. W. ; (...)).

Przekładając powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać trzeba, że zachowanie sprawcy, który użył przemocy wobec pokrzywdzonego bijąc go pięściami po ciele, w tym brzuchu, a wcześniej przewracając pokrzywdzonego na ziemię w wyniku podstawienia mu nogi, następnie zaś po obszukaniu odzieży pokrzywdzonego wyjął mu z kieszeni spodni portfel i stamtąd kwotę 200 złotych zabierając ją dla siebie, wypełnia znamiona występku określonego w art. 280 § 1 k.k.

Dalej nie można pominąć w owej sprawie i tego, że sprawca, stosując przemoc wobec T. K., spowodował u niego otarcia naskórka na kciuku lewym i kolanie lewym. Stwierdzone obrażenia naruszyły czynności narządu ciała T. K. na okres krótszy niż 7 dni. Tym samym zachowaniem swym oskarżony wyczerpał także znamiona występku z art. 157 § 2 k.k.

Sąd wobec powyższego zakwalifikował czyn przypisanych oskarżonemu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. Jednakowoż przez przeoczenie nie oddał tego w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, a w konsekwencji – nie uwidoczniał także art. 11 § 3 k.k. w postawie wymiaru kary.

W tym miejscu zauważyć jedynie trzeba, że Sądowi orzekającemu w sprawie znane są również takie poglądy doktryny i orzecznictwa sądowego, które stoją na stanowisku, iż czyn z art. 157 § 2 k.k. jest przestępstwem współukaranym następczym do czynu z art. 280 § 1 k.k., a w tej sytuacji brak powołania w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu informacji o wypełnieniu jego zachowaniem znamion czynu zabronionego określonego w art. 157 § 2 k.k. nie stanowi naruszenia prawa materialnego.

Biorąc pod uwagę, że D. D. (1) przypisanego mu czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 9 kwietnia 2009 r. do 27 października 2010 r. oraz od 29 października 2010 r. do 11 sierpnia 2014 r. kary łącznej 5 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 20 września 2010 roku w sprawie II K 551/09 między innymi za popełnienie umyślnych przestępstw podobnych z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., uznać należało, że oskarżony czynem swym wyczerpał dyspozycję przepisu art. 64 § 2 k.k., co obligowało Sąd do przypisania mu występku z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. Zgodnie bowiem z art. 64 § 2 k.k., jeżeli sprawca uprzednio skazany w warunkach określonych w

art. 64 § 1 k.k., który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary popełnia ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia, sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może ją wymierzyć do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Przypisany obu oskarżonemu czyn nacechowany jest przy tym znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a to z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się swego zachowania działając z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym. Swoim czynem oskarżony godził w prawo własności innej osoby, przy czym pobił on pokrzywdzonego na tyle dotkliwie, że odniósł on w wyniku działania oskarżonego obrażenia ciała naruszające czynności jego organizmu na czas poniżej 7 dni. D. D. (1) zabrał przy tym pokrzywdzonemu T. K. taką kwotę pieniędzy, która dla pokrzywdzonego stanowiła kwotę znaczną.

Sąd ustalił również, iż stopień zawinienia D. D. (1) był znaczny. D. D. (1) - osoba funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności czynu. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał on posłuchu obowiązującym normom prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia tego czynu zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania.

Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym zarówno co do użycia przemocy, jak i co do zaboru mienia należącego do pokrzywdzonego.

Przystępując do wymiaru kary, Sąd miał na względzie dyrektywy jej wymiaru opisane w art. 53 i 58 § 1 k.k., w tym przede wszystkim wychowawcze działanie kary oraz cele zapobiegawcze wyrażające się w dążeniu do wyeliminowania u oskarżonego zachowań godzących w przyjęty porządek prawny, a wymierzonych bezpośrednio w dobra o dużym dla każdego człowieka znaczeniu, bo w prawo własności innych osób, a przede wszystkim nietykalność cielesną, a zatem narażenie zdrowia.

Wymierzając karę, Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające.

Okoliczności łagodzących w postawie oskarżonego Sąd nie dostrzegł.

Do okoliczności obciążających oskarżonego Sąd zaliczył natomiast uprzednią karalność oskarżonego, w tym za czyny przeciwko mieniu popełnione w warunkach art. 64 § 2 k.k.

Mając na uwadze powyższe, Sąd, uznając oskarżonego D. D. (1) za winnego popełnienia czynu kwalifikowanego na podstawie art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i na podstawie art. 280 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazał oskarżonego na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

Sąd uznał, że tak ukształtowana kara za czyn przypisany oskarżonemu jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz do stopnia zawinienia sprawcy.

Podstawową okolicznością obciążającą przy wymiarze kary były stan uprzedniej karalności oskarżonego, z uwagi na którą niedopuszczalnym byłoby w ocenie Sądu, przyjęcie istnienia względem oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. W tej sytuacji jedyną adekwatną karą do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego mogła być – i stała się – wymierzona mu kara pozbawienia wolności w jej bezwzględny charakterze. Zdaniem Sądu, nie ma, bowiem żadnych podstaw, by zastosować względem D. D. (1) jakąkolwiek inną formę kary. Sąd oparł się w tym przypadku na ocenie jego warunków osobistych i sposobie życia przed popełnieniem przestępstwa, w szczególności zaś na ich dotychczasowej karalności za przestępstwa, w tym za przestępstwa podobne.

Zdaniem Sądu, jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie w stanie osiągnąć wobec oskarżonego oczekiwane skutki w zakresie oddziaływania prewencyjnego. Tylko oddziaływanie na oskarżonego w warunkach

izolacji więziennej skłoni go do głębszej refleksji nad swoim dotychczasowym postępowaniem i pozwoli mu wyciągnąć w tym zakresie słuszne wnioski, co do tego, że popełnianie przestępstw nie może stanowić swoistego „sposobu na życie”, a jednocześnie wiąże się zawsze z negatywnymi skutkami dla ich sprawców.

Z uwagi na treść oświadczenia pokrzywdzonego T. K. złożonego na rozprawie w dniu 07 listopada 2016 roku (żądanie naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem), Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego **D. D. (1)** obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego T. K. kwoty 200 złotych (dwustu złotych).

Sąd orzekający zwrócił uwagę na obecną sytuację majątkową i osobistą oskarżonego, toteż zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, o czym orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. jak w punkcie trzecim części dyspozytywnej wyroku